

met ind i Loven ud fra den Betragtning, at Ejendomsretten til disse Præstegaardsjorder er hos Præsteembedet, og dette begrundes man ved en Henvisning til, at Præsteembedet i Grundbogen er opført som Ejer. Efter min Mening betyder dette intet i denne Forbindelse, idet det ogsaa er Tilfældet herhjemme i det gamle Land i ikke saa faa Tilfælde, at Præsteembedet er opført i Skøde- og Panteprotokoller, der svarer til Grundbogen i de sønderjydske Landsdele, som Ejer, og dette har ikke forhindret, at Loven om Husmandsbrug er blevet gennemført og fremdeles gennemføres for disse Præstegaardes Vedkommende herhjemme i det gamle Land, eller at Købesummen fastsættes af Vurderingsraadet. Det forekommer mig, at det, at Præsteembedet er opført som Ejer i Grundbogen i de sønderjydske Landsdele, heller ikke er tilstrækkelig Begrundelse for, at Loven af 4. Oktober 1919 ikke i sin Helhed ogsaa skal være gældende for de sønderjydske Landsdele. Endvidere har man vist forvekslet Bestyrelsesforholdet med Ejendomsforholdet. Der er nemlig den Forskel mellem de sønderjydske Landsdele og det øvrige Land paa dette Omraade, at medens Menighedsraadene først ved Loven af 1922 fik Bestyrelsesretten for Præstegaardene herhjemme i det gamle Land, har Menighedsraadene eller Menighedsrepræsentationerne i de sønderjydske Landsdele under tysk Styre i mange Aar haft Bestyrelsesretten, endog i temmelig vid Udstrækning, men dog ikke i saa stor Udstrækning, at de kunde skalte og valte med den, som de vilde, som frie Ejere.

Det har, som sagt, været ikke blot meget vanskeligt, men praktisk umuligt at fremme den Udstyknings, som er forlangt ved, at der i Loven af 30. Juni 1922 siges, at Loven af 4. Oktober 1919 om Afhændelse af de til Præsteembederne henlagte Jorder til Oprettelse af Husmandsbrug bringes til Anvendelse i de sønderjydske Landsdele, idet der, som jeg allerede har nævnt, og som der gøres opmærksom paa i den Skrivelse fra Statens Jordlovsudvalg, som ledsager Lovforslaget, kun er oprettet et enkelt selvstændigt Husmandsbrug. For at faa Loven gennemført har jeg overvejet, hvorledes det bedst kunde lade sig gøre, og jeg er standset ved den i og for sig nærliggende Tanke, at da der efter min Mening ikke er nogen reel Forskel mellem Ejendomsretten til Præstegaardsjorderne i Sønderjylland og i det øvrige Land, maatte det ligge nærmest, at den samme Fremgangsmaade brugtes i Sønderjylland som i det øvrige Land, altsaa at Loven af 4. Oktober 1919 i sin fulde Ud-

strækning blev gældende ogsaa i de sønderjydske Landsdele. Det er da det, jeg foreslaar i Lovforslaget.

Endvidere foreslaas det, at i de Tilfælde, hvor der er Købere, som allerede har købt Jord ved Overenskomst med Menighedsraadene, samt i de Tilfælde, hvor der er Handel i Gang mellem Parcellister og Menighedsraad, eller hvor Jorderne maaske allerede er overtaget af Parcellister, men uden at disse har faaet deres Adkomst-dokumenter i Orden, kan saadanne Købere vælge imellem, om de vil gaa ind under de i Loven af 4. Oktober 1919 gældende Vilkaar, eller om de vil have, at den Overenskomst, de har sluttet med Menighedsraadet, skal være gældende. Det synes rimeligt at give dem denne Adgang.

Lovforslaget er vedtaget i Folketinget, og under Hensyn til, at vi i høj Grad trænger til en Ordning af disse Forhold i de sønderjydske Landsdele, haaber jeg, at man ved en velvillig og hurtig Behandling her i det høje Landsting vil gøre det muligt for Ministeriet at gennemføre Loven af 4. Oktober 1919 i dens fulde Udstrækning i de sønderjydske Landsdele.

Jefsen Christensen: Om dette Lovforslag er der i det høje Folketing blevet ført en lang og indgaaende Diskussion. Jeg skal saa vidt muligt afholde mig fra at komme med Gentagelser fra Diskussionen i Folketinget, men jeg vil gerne fæste Opmærksomheden et Øjeblik ved den Betænkning, som er afgivet af Flertallet i det andet høje Ting, og som anbefaler det af den højtærede Kirkeminister fremsatte Lovforslag.

De Tanker, der gaar igennem Folketingsflertallets Betænkning, maa jeg for min Del absolut protestere imod. Man vil her give det Udseende af, at dette, at vi paa fuldt ud frivillig Grund stemte os tilbage til Danmark i 1920, skulde føre med sig, at vi, ganske uanset, om vi mente det rimeligt eller ej, ganske uanset, om der derved nede hos os blev slaaet noget i Stykker eller ej af de bestaaende retslige Forhold, paa et hvilket som helst Omraade havde at underkaste os de Love og Bestemmelser, som gjaldt i det øvrige Land. Vi, der paa fuldt ud frivillig Grund stemte os tilbage til Danmark, skulde med andre Ord have stemt os ind under et Slags Formynderskab og Værgemaal, hvor vi ikke havde Lov til at se med egne Øjne og tænke egne Tanker med Hensyn til, om de Love, der gjaldt i det øvrige Land, kunde passe paa de Forhold, vi lever under. Jeg tror ikke, det er den Side af den sønderjydske Folkarakter, der